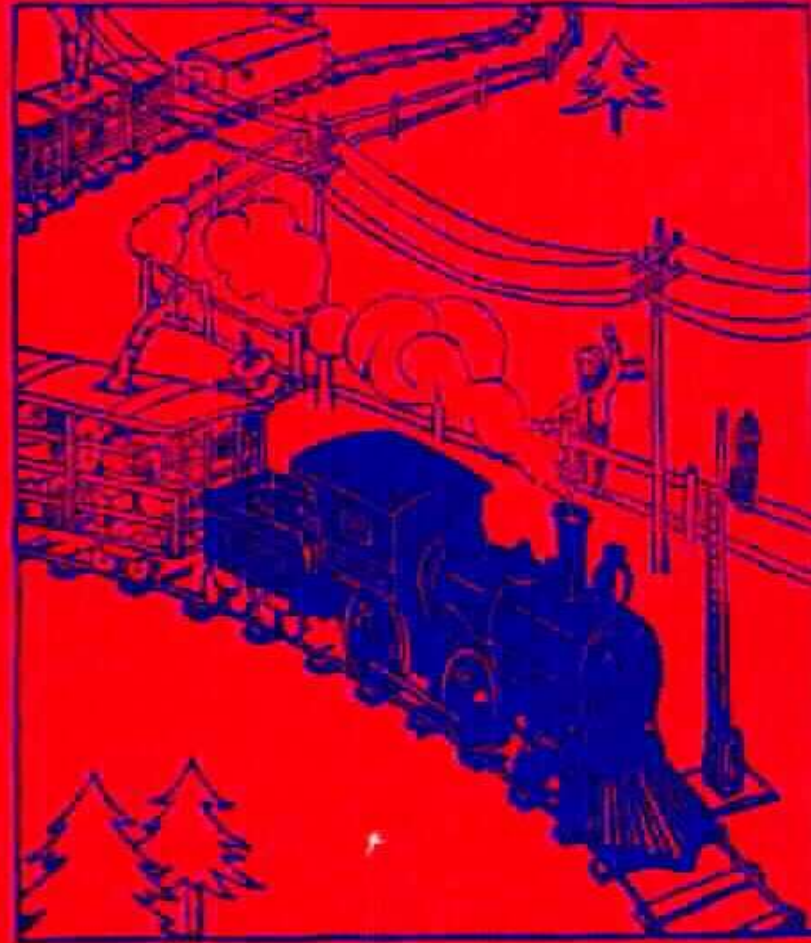
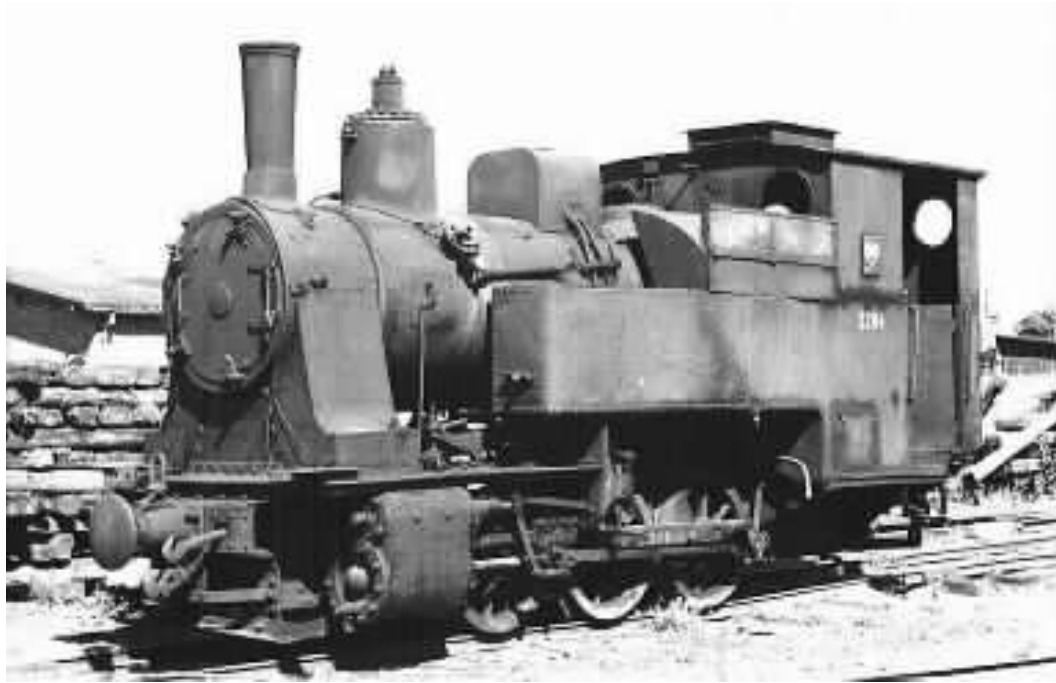


הקטר הקטן שיכול עיבד וטטי פיפר



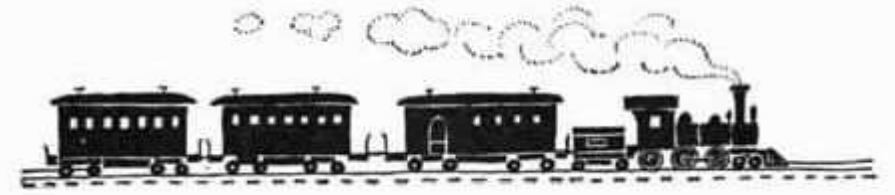
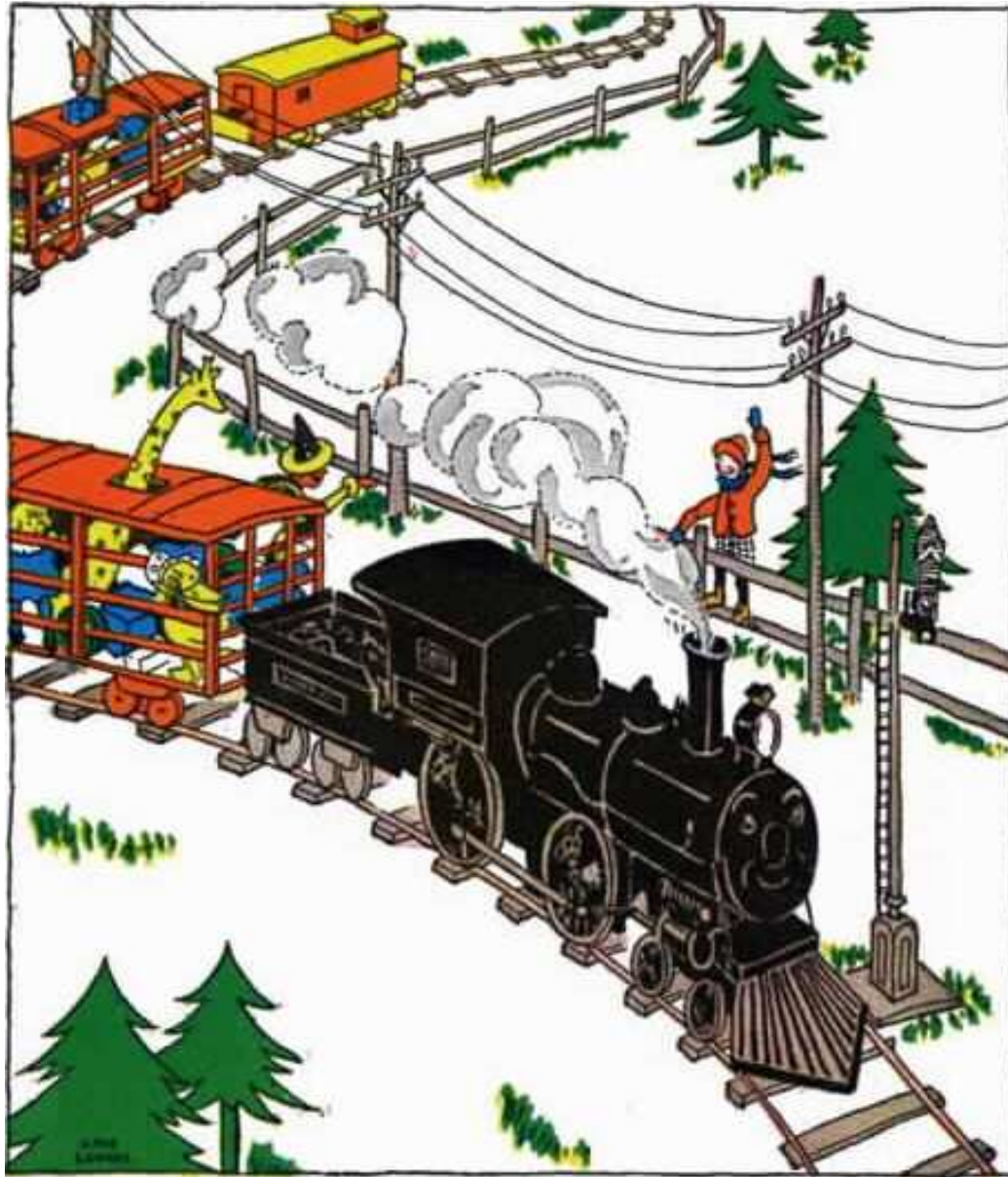
צייר לויס לנסקי



לפני למעלה משישים שנה עבדתי ברכבת קטנה, מאוד דומה לזו שבסיפור. הקטר היה מופעל בקיטור (ומכאן השם קטר, למרות שהיום אין כבר רבים כאלה) ונראה בדיוק כמו זה שבצילום. תפקידי היה להוסיף פחם ולדאוג שהאש תבער היטב מתחת לדוד גדול. אורכו של המסלול בו נסענו היה כארבעים קילומטר ובו שלוש עשרה תחנות בהן עלו לרכבת נוסעים מהכפרים והועמסו סחורות רבות שנשלחו מכפרים לעיר ובדרך חזרה מהעיר פוזרו בכפרים.

השטח באזור שלנו היה מישורי ברובו, אך היו גם עליות בהן הקטר התאמץ מאוד במשיכה, שרף הרבה פחם ונסע לאט, לאט, תוך התנשפות כבדה, בדיוק כמו זה שבסיפור. היו מקומות בהם ניתן היה ללכת ליד הרכבת ברגל והליצנים שבין הנוסעים הדביקו בקרונות שלטים "אסור לקטוף פרחים בזמן הנסיעה".

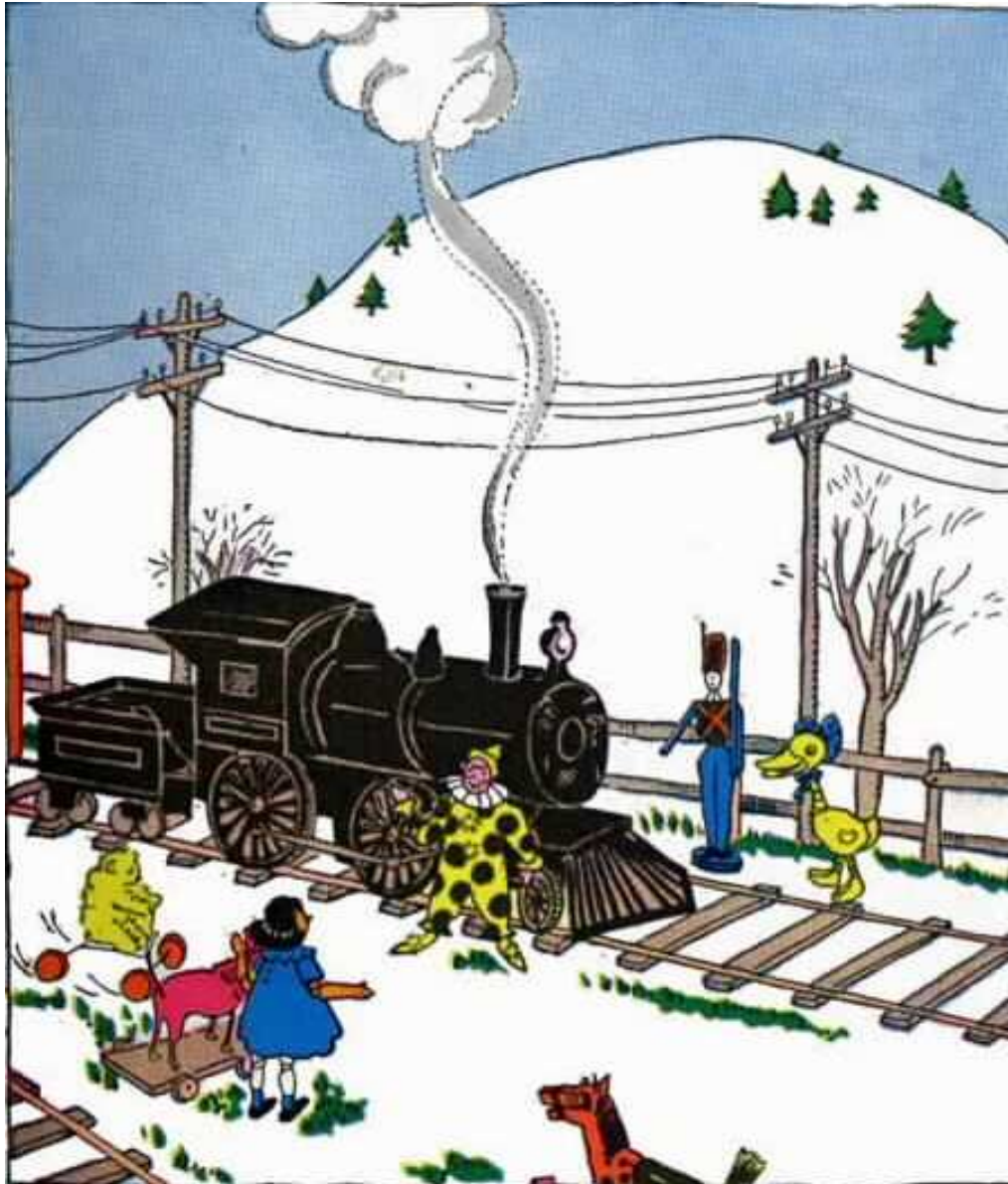
יוחנן



שוג-שוג, פופ-פופ, דינג-דונג. הרכבת הקטנה
 זחלה על הפסים. זו רכבת שמחה, כי היה לה
 משא נחמד להסעה. הקרונות היו מלאים
 דברים טובים למיניהם עבור בנים ובנות,
 ילדים טובים.

היו שם חיות משחק - ג'ירפות עם צווארים
 ארוכים, דובים כמעט בלי צווארים כלל, ואפילו
 פיל קטנטן. והיו גם בובות. בובות עם עיניים
 כחולות ושערות צהובות, בובות עם עיניים
 חומות ושערות חומות וגם ליצן צעצוע
 משעשע ביותר. והיו גם קרונות מלאים
 משחקים, מטוסים, סביבונים, , תמונות
 הרכבה, ספרים וכל מיני דברים אחרים
 שבנים קטנים ובנות קטנות יכולים לרצות.





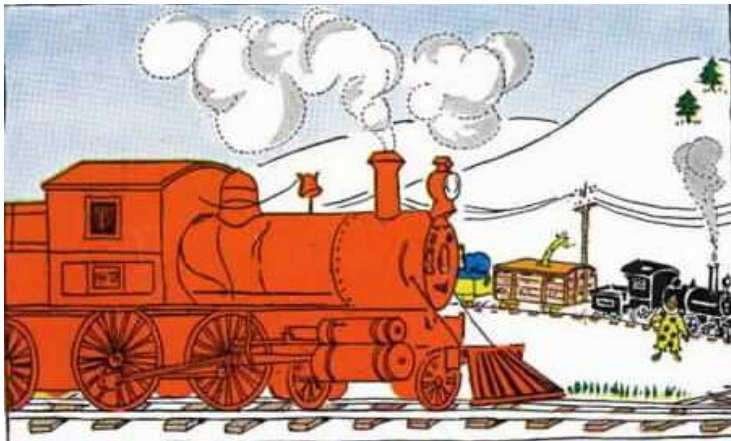
אך זה עוד לא הכל. כי היו שם קרונות מלאים
דברים טובים למאכל - תפוזים זהובים
וגדולים, תפוחי עץ בעלי לחיים אדומות,
בקבוקים מלאים בחלב מתוק לארוחת בוקר,
תרד לארוחת צהריים, סוכריות מנטה
וסוכריות על מקל לאחרי הארוחה.
והרכבת הקטנה הסיעה כל זאת עבור בנים
טובים קטנים ובנות טובות קטנות שבצד שני
של ההר.

היא התנשפה קשה בדרך ופתאום נעצרה
בבת אחת. היא פשוט לא יכלה להתקדם
יותר. היא ניסתה וניסתה אך גלגליה לא רצו
להסתובב.

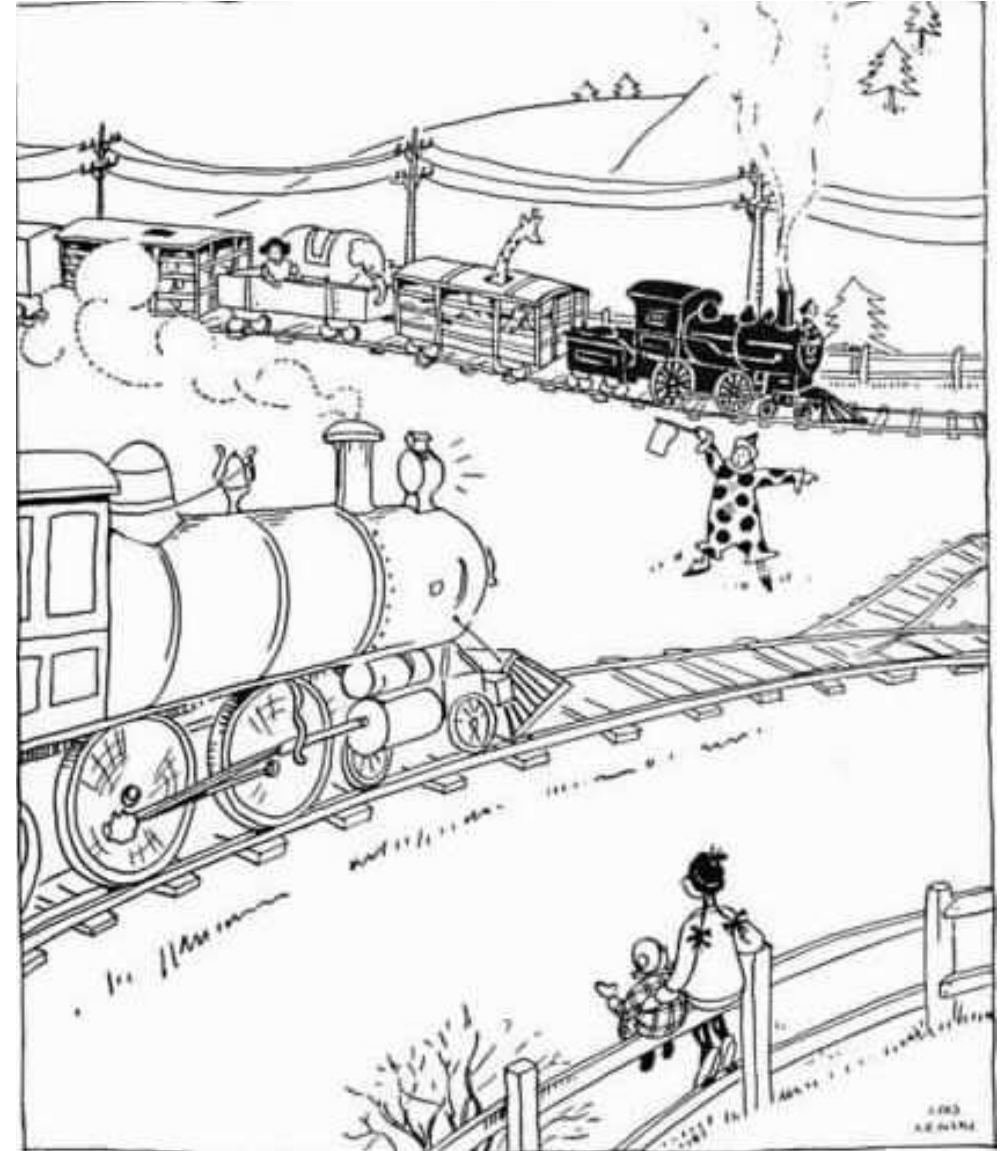


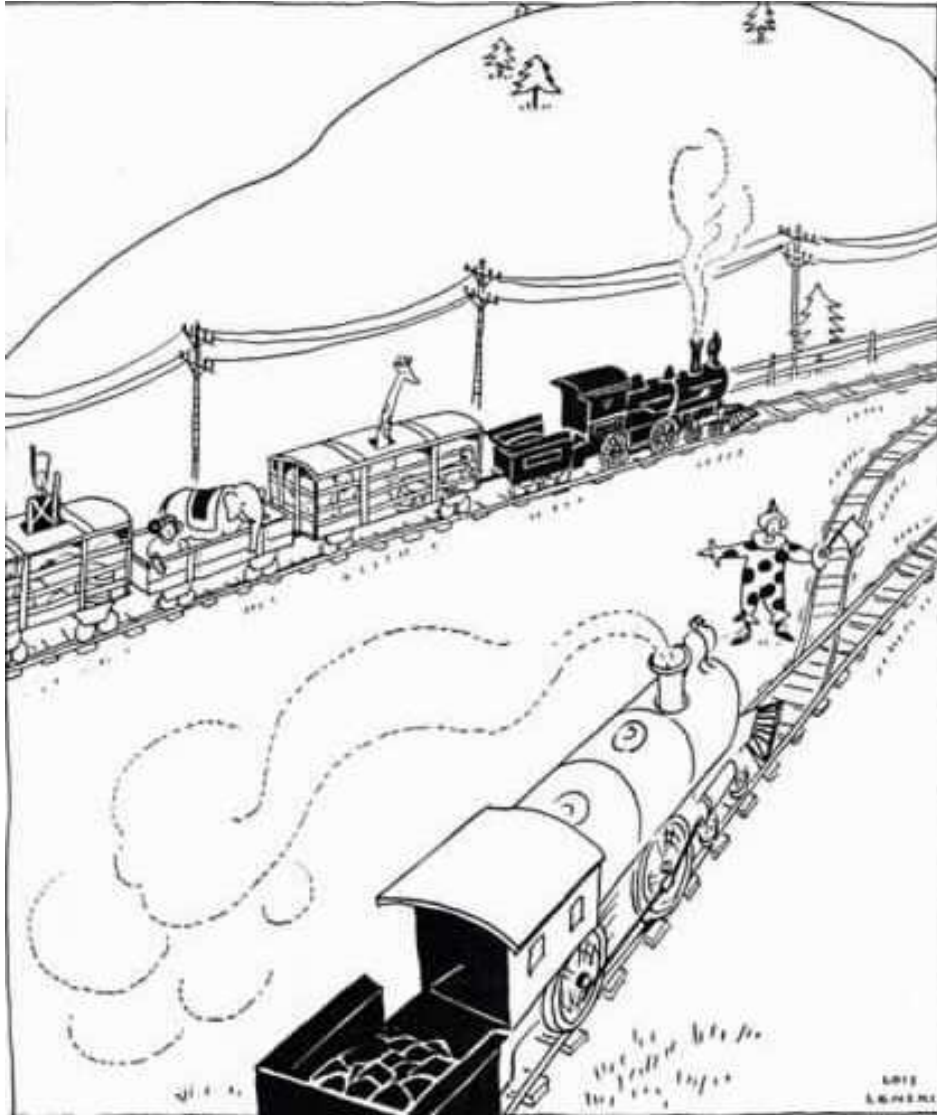


מה יעשו כל הילדים הטובים שבצד השני של ההר בלי המשחקים היפים ובלי אוכל טעים? "הנה בא קטר מבריק חדש" אמר הליצן הקטן שקפץ מהקרון. הבה ונבקש שיעזור לנו. " וכל הבובות והצעצועים קראו ביחד "אנא, קטר חדש מבריק, העבר את הרכבת שלנו



מעל ההר. הקטר שלנו התקלקל, ואם לא תעזור לנו הילדים בצד שני של ההר לא יוכלו לקבל צעצועים למשחק ולא אוכל לארוחות. " אבל הקטר החדש המבריק רק צחק "למשוך אותכם?"

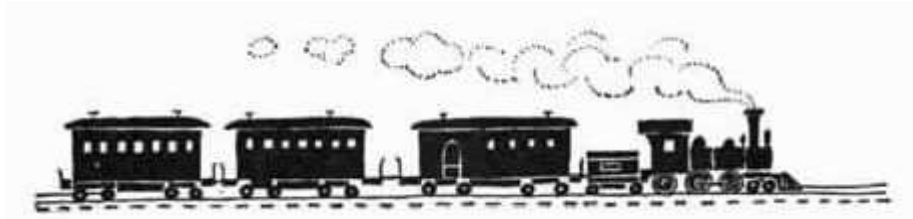




אני קטר של רכבת נוסעים. לפני זמן מה
העברתי מעל ההר רכבת עם המון קרונות.
היו שם קרונות שינה עם מיטות נוחות, וקרון
מסעדה בהם המלצרים הביאו לאנשים מה
שרק אלה רצו לאכול. והיו קרונות סלון, שם
יכלו האנשים לשבת בנוחיות ולהביט דרך
חלונות גדולים. ואתם רוצים שאסחב אותכם?
לא אעשה זאת לעולם!" והוא המשיך בדרכו
לסככה גדולה שבה חיים הקטרים כשאינם
עובדים.

כמה עצובה הייתה הרכבת הקטנה וכל
המשחקים והבובות שעליה!
אך הנה הליצן הקטן קרא שוב "קטר הנוסעים
הוא לא היחידי בעולם. הנה בא קטר אחר,

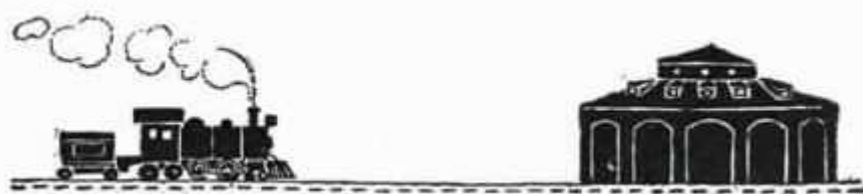
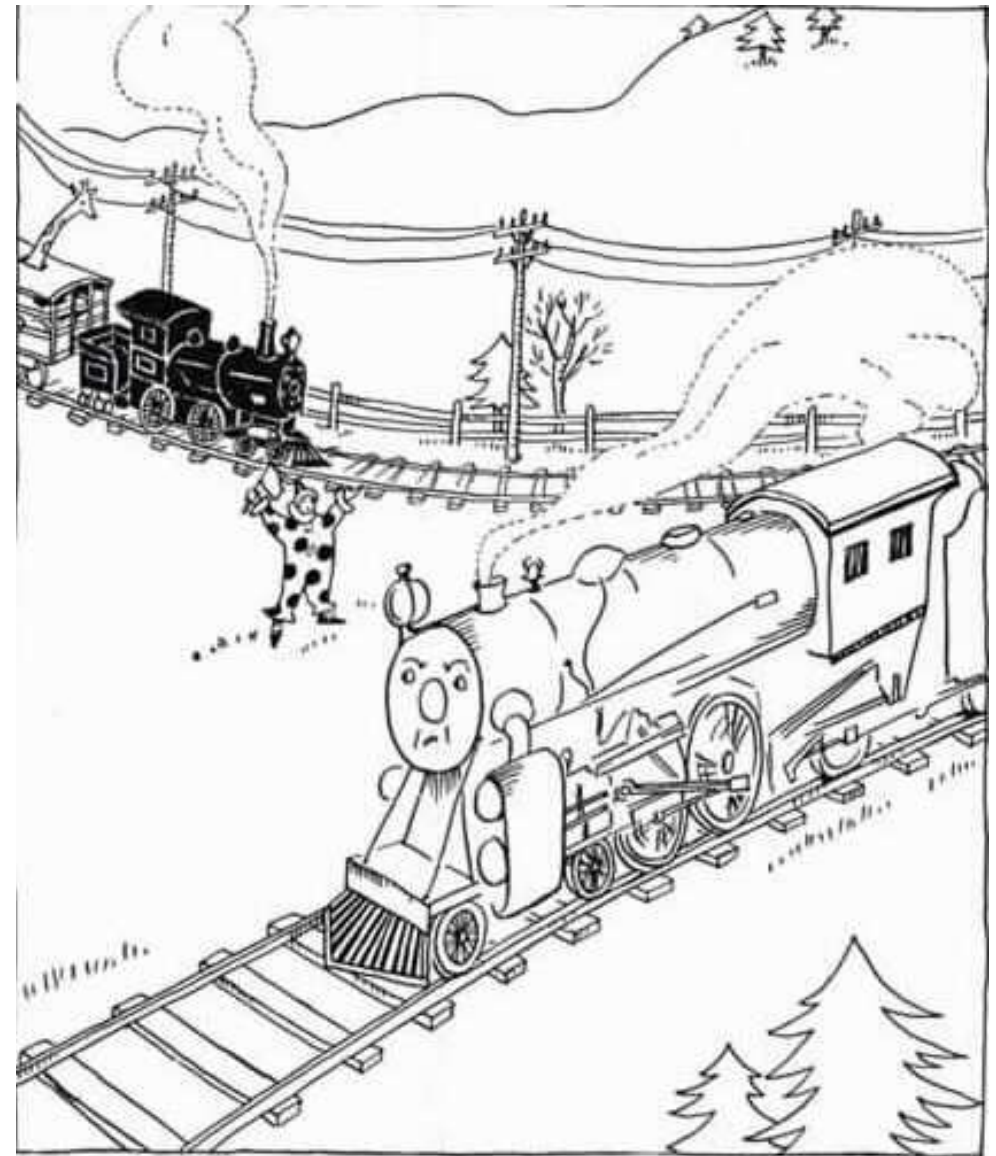




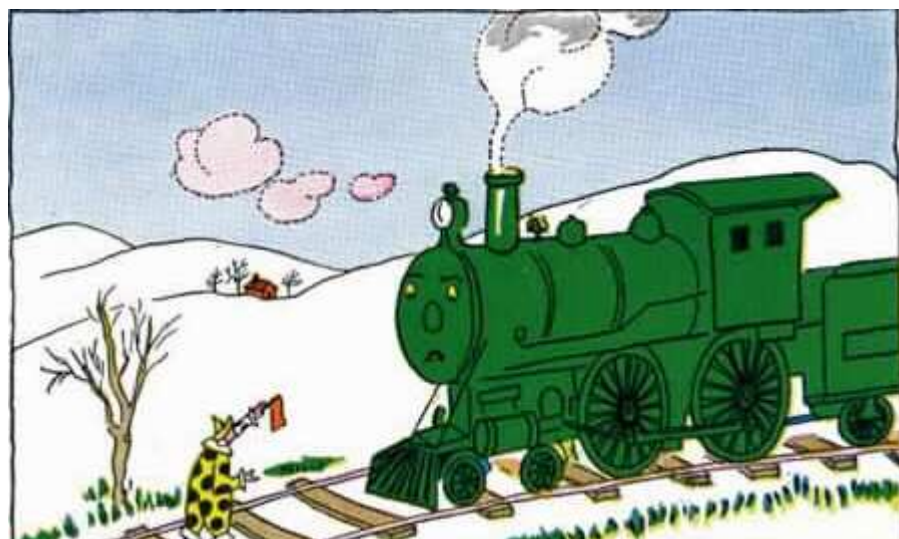
גדול וחזק. הבה נבקש שיעזור לנו. " הליצן הקטן נפנף בדגלון שלו והקטר הגדול עצר.

"בקשה, בקשה קטר גדול" קראו כל הצעצועים והבובות ביחד "אנא, משוך אותנו מעל ההר. הקטר שלנו התקלקל והילדים הטובים שמעבר השני לא יקבלו צעצועים למשחק ולא אוכל לארוחה שלהם, אלא אם תעזור לנו."

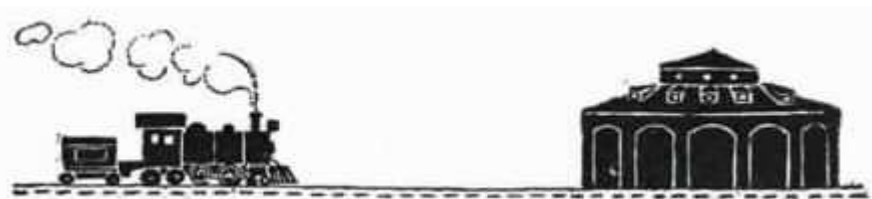
אבל הקטר הגדול והחזק שאג "אני קטר משא. לפני דקות העברתי מעל ההר רכבת גדולה, עמוסה במכונות יקרות. המכונות



אך הקטר הישן נאנח "אני כל כך עייף. אני מוכרח לתת לנוח לגלגלים המסכנים שלי. לא אוכל למשוך מעל ההר אפילו רכבת קטנה כמו זו שלכם. לא אוכל, לא אוכל, לא אוכל." והוא המשיך אל סככת המכונות תוך מלמול



"לא אוכל, לא אוכל, לא אוכל." הרכבת הקטנה הייתה עצובה ביותר והבובות והצעצועים רצו כבר לבכות.

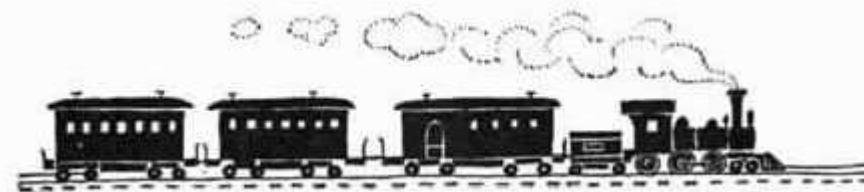
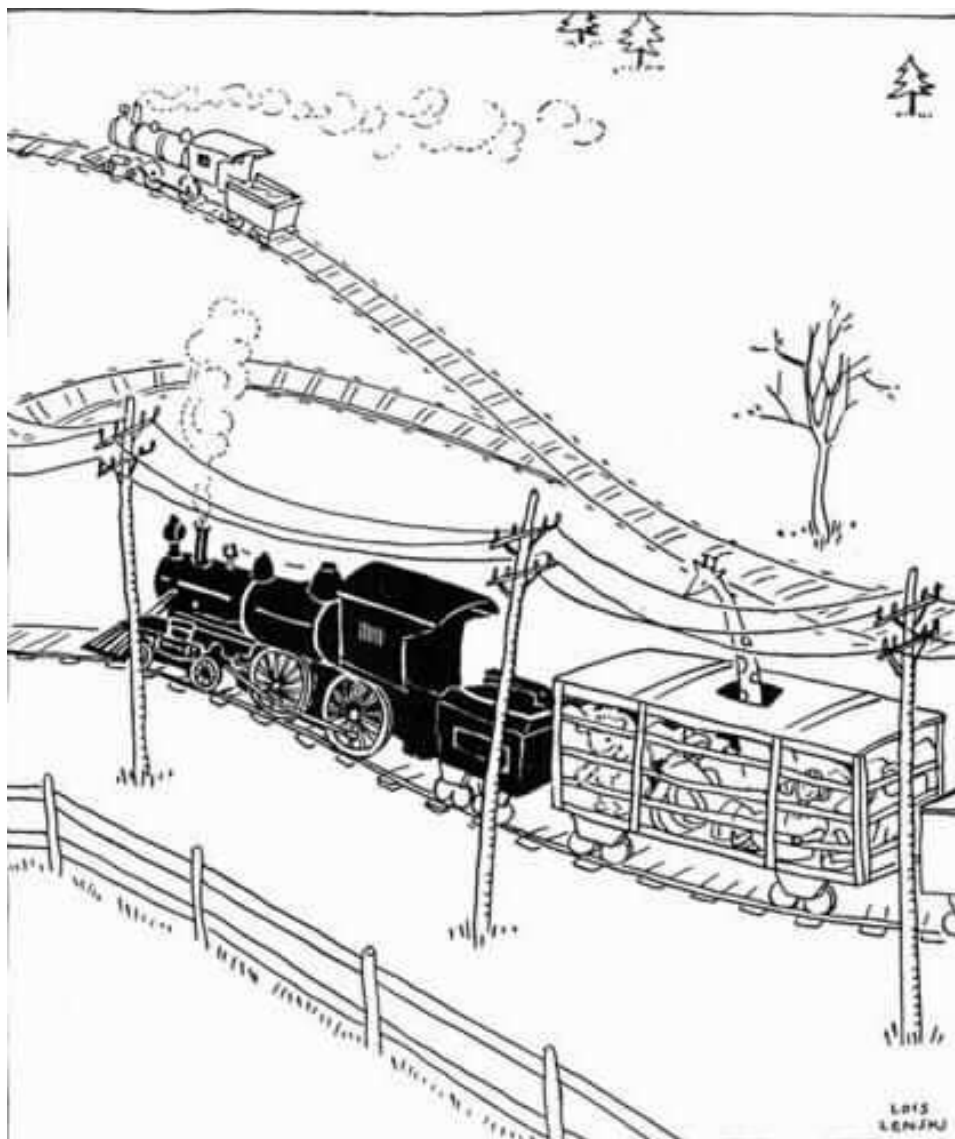


האלה מדפיסות ספרים ועיתונים לאנשים מבוגרים. אני קטר חשוב מאוד. לא אמשוך כאלה כמוכם." והוא המשיך בגאווה לסככת המכונות.

הרכבת הקטנה וכל הבובות והצעצועים התעצבו מאוד.

"התעודדו!" קרה הליצן הקטן. קטר המשא הוא לא היחידי שיכול לעזור לנו. הנה בא אחר. הוא נראה ישן מאוד ועייף, אבל הרכבת שלנו קטנה וקלה מאוד ואולי יוכל לעזור לנו." ושוב הליצן נפנף בדגלו והקטר הישן והחלוד עצר.

"אנא, קטר נחמד" קראו שוב הבובות והצעצועים ביחד "העבר אותנו מעל ההר. הקטר שלנו התקלקל והילדים הטובים שמעבר השני לא יקבלו צעצועים למשחק ולא אוכל לארוחה שלהם, אלא אם תעזור לנו."

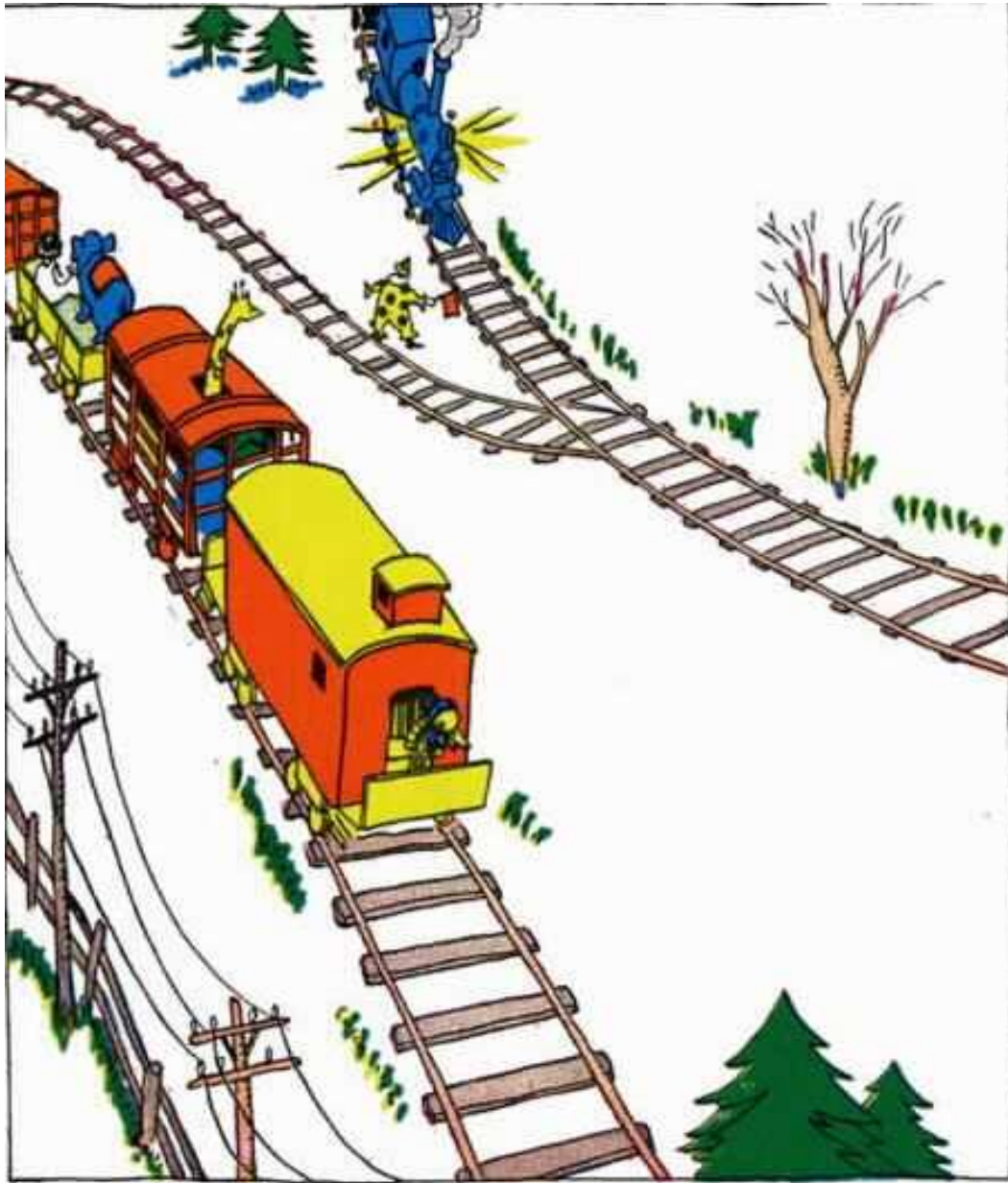


אך הליצן הקטן קרא עוד פעם "הנה בא עוד קטר, קטר קטן וכחול. הוא מאוד, מאוד קטן, אבל אולי יכול לעזור לנו בכל זאת."
הקטר הקטן מאוד נסע תוך טרטור עליז.
כשראה את דגל הליצן עצר ושאל "מה קרה, ידידי?"



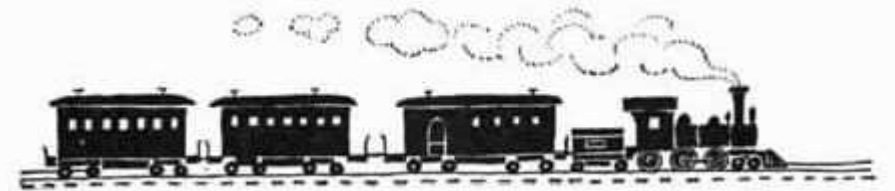
"הו, קטר כחול קטן" קראו הבובות והצעצועים
"האם תוכל להעביר אותנו מעל ההר?"

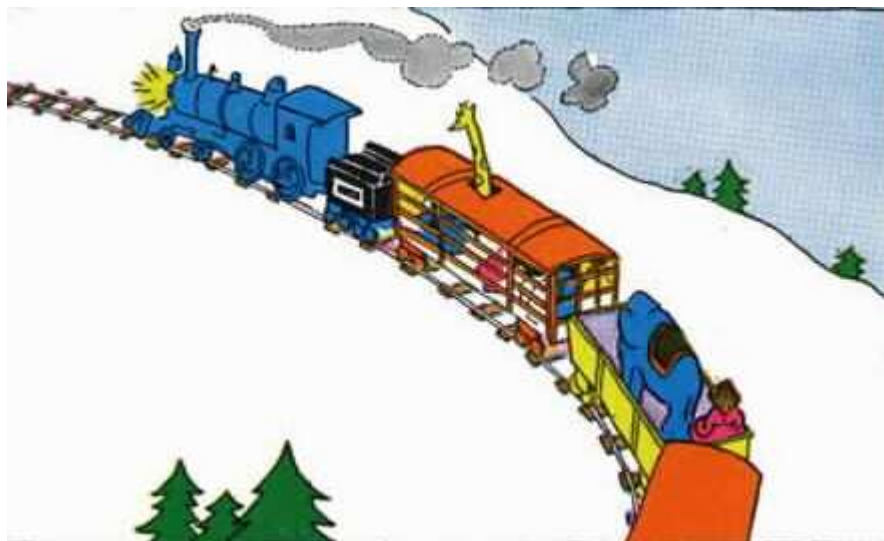




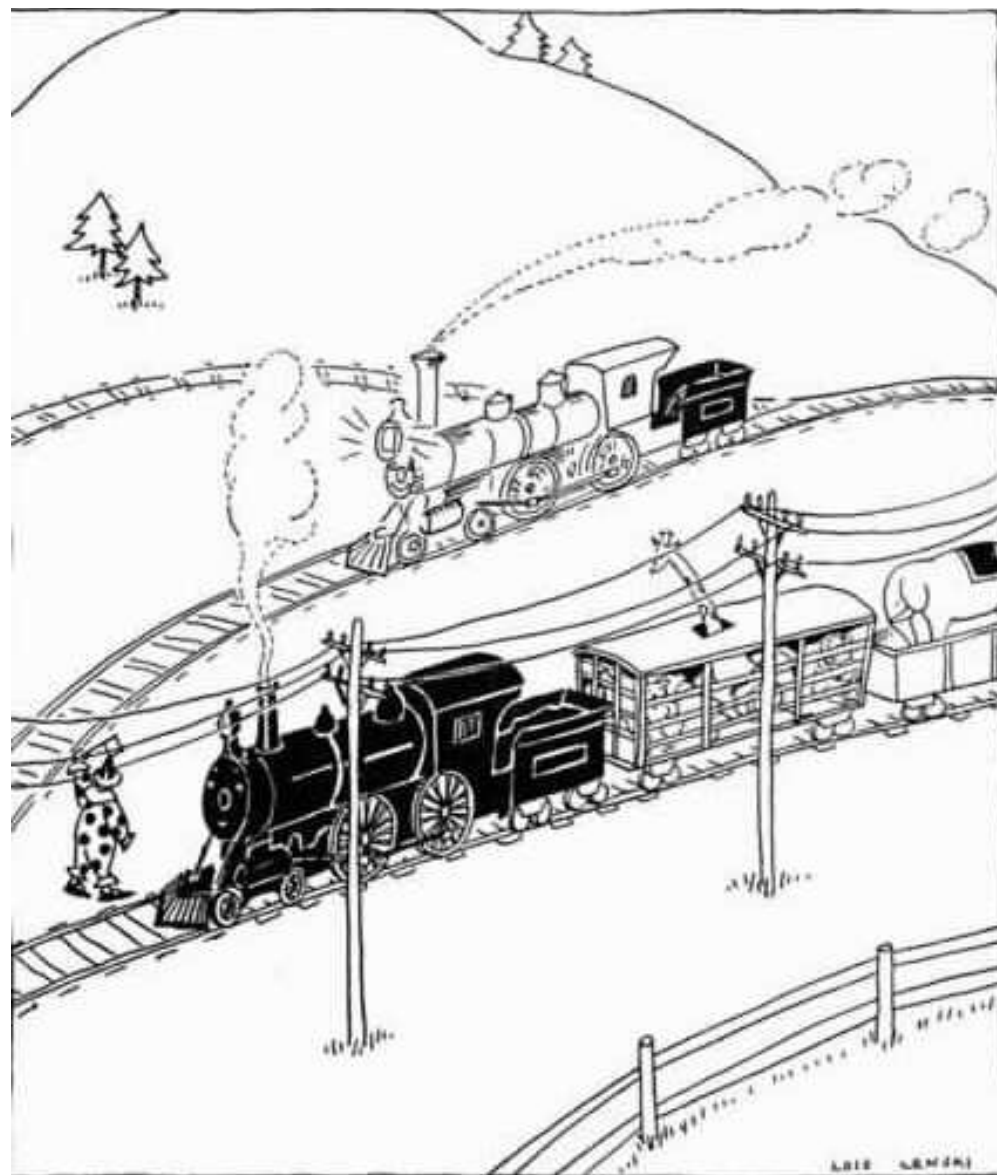
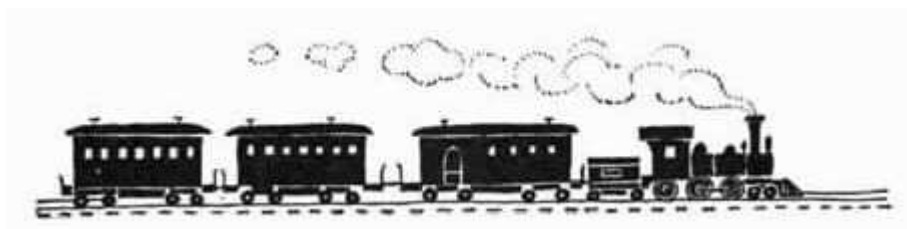
הקטר שלנו התקלקל והילדים הטובים שמעבר השני לא יקבלו צעצועים למשחק ולא אוכל לארוחה שלהם, אלא אם תעזור לנו. בבקשה, בבקשה עזור לנו, קטר כחול קטן!" "אני לא כל כך גדול" אמר הקטר הכחול הקטן. "אני רק מזיז את הקרונות בתחנה. עוד אף פעם לא הייתי מעבר להר." "אבל אנחנו מוכרחים לעבור את ההר לפני שהילדים יתעוררו" אמרו כל הבובות והצעצועים.

הקטר הקטנטן הביט עליהם וראה דמעות בעיניהן של הבובות. הוא חשב על כל הילדים הטובים מעבר להר





שלא יקבלו צעצועים למשחק ולא אוכל
לארוחה שלהם, אלא אם הוא יעזור.
ואז אמר "אני חושב שאוכל. אני חושב
שאוכל. אני חושב שאוכל." והוא חיבר את
עצמו אל הרכבת הקטנה. הוא התחיל למשוך
ומשך, ומשך, ומשך, ולאט, לאט, לאט
הרכבת התחילה לנוע.



הליצן הקטן קפץ על הקרון וכל הבובות וכל
חיות המשחק התחילו לחייך ולהריע.
פופ, פופ, פופ התקדם הקטר הכחול הקטן
"אני חושב שאוכל, אני חושב שאוכל, אני
חושב שאוכל, אני חושב שאוכל, אני חושב
שאוכל, אני חושב שאוכל, אני חושב שאוכל,
אני חושב שאוכל, אני חושב שאוכל."
מעלה, מעלה, מעלה. מהר יותר ויותר, טפס
הקטר הקטן עד שבסוף הגיע לפסגת ההר.
שם, למטה בעמק ראו את העיר.
"הידד! הידד!" קרא הליצן הקטן וכל הבובות
והצעצועים "הילדים בעיר ישמחו מאוד, כי
עזרת לנו הקטר הכחול הקטן."
והקטר הקטן הכחול חייך וכאשר חזר במדרון
ההר לסככת המכונות זמזם "חשבתי שאוכל.
חשבתי שאוכל.

חשבתי שאוכל.

חשבתי שאוכל.

חשבתי שאוכל.

חשבתי שאוכל.

